

Pogrebni nagovor

Govorec: Ivan Hočevar

Lokacija pokopališče Kokrica

Datum: 11.1.2022

Pesnik Tone Pavček je zapisal:

Vsak človek je zase svet,

Čuden, svetel in lep,

kot zvezda na nebu.....

Vsak tiho zori, počasi in z leti,

A kamor že greš,

Vse poti je treba na novo začeti.

Spoštovani svojci, prijatelji, sodelavci in vsi, ki ste Milana poznali!

Smrt večina kultur sprejema kot del življenja tako, kot je tudi rojstvo del življenja. Ob omembi smrti pa nam zaledeni kri v žilah in nas spreleti srh. Tako nas je v četrtek, pretresla novica, da je v 63. letu izgubil svoj zadnji boj Milan KLEMENČIČ, nekdanji sodelavec, prijatelj in veteran osamosvojitvene vojne za Slovenijo, dolgoletni član PVD Sever - Gorenjska in Krajevne organizacije borcev za vrednote NOB Kokrica. Neizprosna in neizogibna spremljevalka življenja je tako njegovim bližnjim vzela dobrega in skrbnega sina, moža, očeta in deda.

Pokojni Milan se je rodil 6.4.1959 v Žibercah pri Gornji Radgoni. V letu 1965 se je s starši preselil na Kokrico pri Kranju. Po končani osnovni šoli v Kranju je nadaljeval šolanje v takratni Šoli za miličnike kadete v Tacnu. Po zaključku te v letu 1978 je kratek čas delal kot miličnik na PMM Ljubelj in na OM Žiri. Zaradi doseženih delovnih rezultatov je bil v letu 1979 napoten na nadaljnje šolanje na Vojaško akademijo kopenske vojske v Beogradu, kjer je v letu 1983 diplomiral in nato do 1988 v enotah milice opravljal različne naloge: pomočnik komandirja PM Jesenice, učitelj v Šoli za miličnike kadete v Tacnu, inštruktor v trenažnem centru milice na Jasnici.

V tem obdobju je tudi spoznal svojo življenjsko sopotnico - ženo Snežno, s katero sta se poročila in si na Kokrici ustvarila dom in družino. V teh letih sta se jima rodila hčerka Monika in sin Matic, katera sta se trudila vzgojiti v poštena in zaupanja vredna državljana.

V letu 1988, tik pred pričetkom obdobja osamosvojitvenih procesov, je bil Milan premeščen na delovno mesto inšpektorja za PEM in VEM na Inšpektoratu milice UNZ Kranj, kjer je bil nato vse od znane akcije SEVER dalje ter med osamosvojitveno vojno, kot organizator MSNZ (modra veja), poveljnik PEM UNZ Kranj ter član koordinacijske podskupine za Gorenjsko, ki je koordinirala bojne aktivnosti gorenjskih obrambnih struktur med osamosvojitveno vojno. Brez trohice dvoma lahko rečemo, da je bil kolega Milan eden ključnih regijskih akterjev v procesu osamosvajanja R. Slovenije. V letu 1993 je bil zaradi svoje strokovnosti in izkušenj imenovan za prvega načelnika Centra za usposabljanje pomožnih policistov v okviru Policijske akademije v Tacnu. Po ukinitvi tega centra v letu 2000 pa je vse do upokojitve v letu 2012 nato uspešno opravljal naloge vodje logistike v Policijski akademiji ter hkrati tudi predsedoval Območnemu policijskemu sindikatu v Policijski akademiji.

Povsod v policijskih enotah, kjer je Milan delal je bil med sodelavci cenjen in spoštovan. Karakterno ga je odlikovala predvsem njegova doslednost, predanost in strokovnost ter pripravljenost pomagati sodelavcem in občanom. V našem spominu je veliko spoštovanje do izjemnega človeka, ki je kot miličnik in policist, starešina in občan s svojo nesebično pripravljenostjo in veliko mero odgovornosti vedno izkazoval izjemno domoljubje. Milan je bil človek, ki je v življenju vedno sledil svojim prepričanjem, sledil je le tistemu, v kar je verjel. Dokazoval je, da lahko kot policist in državljani s svojimi dejanji in besedami vpliva na svet okoli sebe.

O tem, da je Milan opravljal svoj poklic predano in kot poslanstvo priča tudi vrsta prejetih priznanj, med njimi tudi več visokih priznanj Milice in Policije za zasluge s področja varnosti, na katere je bil še posebej ponosen in sicer: ZNAK HRABRO DEJANJE (1991) in SREBRNI ZNAK ZASLUGE ZA VARNOST (2006).

Še posebej je se je Milan izkazal na regijski ravni v obdobju osamosvojitvenih procesov 1989/1991 od aktualne akcije SEVER dalje ter med osamosvojitveno vojno kot inšpektor za PEM in VEM na Inšpektoratu milice UNZ Kranj, kot organizator MSNZ (modra veja) ter poveljnik PEM UNZ Kranj. Kot že rečeno je bil eden ključnih akterjev v procesu osamosvajanja R. Slovenije za kar je prejel ZLATI ZNAK OSAMOSVOJITVE (2001) in ZLATO MEDALJO ORGANIZATORJA MSNZ (2007) za prispevek in zasluge pri opravljanju nalog na področju varstva ukrepov nastajajoče slovenske države.

Njegovo tretje življenjsko obdobje je minevalo mirno in spokojno v bivalnem okolju in v Istri, kjer je velikokrat dopustoval. Kot ribič in ribiški čuvaj v več ribiških družinah je preživel veliko svojega časa v naravi. Kot domoljub se je včlanil tudi v Krajevno organizacijo borcev za vrednote NOB Kokrica. Še posebej tvorno je kolega Milan kot ustanovni član našega društva deloval v PVD Sever – Gorenjska in delovnih telesih Združenja SEVER, kjer je bil v daljšem časovnem obdobju nedvomno eden njenih najbolj aktivnih članov (podpredsednik društva, član nadzornega odbora, predsednik uredniškega odbora spletne strani društva, član komisije za priznanja Združenja SEVER ter član komisije za MSNZ pri Združenju SEVER). Milan je bil v okviru našega društva eden najbolj aktivnih članov na področju zgodovinske dejavnosti, saj je že vse od konca osamosvojitvene vojne dalje pričel z načrtnim zbiranjem zgodovinskih virov, s čimer je pripomogel k razmahu publicistične dejavnosti s področja ohranjanja vrednot osamosvojitve. Tako je v obdobju 2011-2013 kot arhivar, soavtor ali avtor bistveno pripomogel k izdaji bodočega zbornika Združenja SEVER »MODRI ŠČIT« in izdaji dveh Zbornikov društva »OSAMOSVOJITEV NA GORENJSKEM 1989-1991, 1. in 2. del ter pri nastajanju Zbornika Združenja SEVER "SPOMINSKA OBELEŽJA IN HRANITELJI OROŽJA V OBDOBJU OSAMOSVAJANJA R. SLOVENIJE". Poleg vsega tega je bil Milan aktiven tudi kot govorec na spominskih slovesnostih in kot predavatelj v projektu »VLOGA ONZ V OSAMOSVAJANJU SLOVENIJE«, s čimer je tako v okviru društva kot izven njega, sploh pa v domačem bivalnem okolju s svojimi bogatimi izkušnjami prenašal osamosvojitvene in domoljubne vrednote na mlajše rodove. O tem, da je tudi svoje veteransko poslanstvo opravljal izjemno govori tudi vrsta prejetih priznanj Združenja SEVER, med njimi tudi tisto najvišje STATUA SEVER. Za izredne zasluge pri uveljavljanju in obrambi samostojnosti in suverenosti R. Slovenije je pokojni Milan v oktobru 2021 od predsednika Republike prejel tudi državno odlikovanje ČASTNI ZNAK SVOBODE REPUBLIKE SLOVENIJE, ki pa mu zaradi narave njegove bolezni žal ni bilo vročeno.

V zadnjih letih se je skoraj dva mandata razdajal tudi kot predsednik Sveta KS Kokrica in predsednik Območne organizacije Rdečega križa, kjer je po svojih močeh poskušal storiti kaj dobrega tudi za okolje, v katerem je bival.

Posebno doživetje pa so bila družinska snidenja z otrokoma in vnuki, ki so mu tudi v času bolezni vedno pričarali nasmeh na obrazu in ga spravljali v dobro voljo. Kljub temu, da je pred tremi leti kruta bolezen zarezala v njegovo življenjsko usodo, se je z njo pogumno spopadel. Uspešno se je boril proti oviram, ki so hromile njegovo gibalno sposobnost, na pa tudi umske. Z nadčloveškimi naporji je tako v letu 2020 širšemu slovenskemu občestvu podaril še svoja zadnja razmišljanja in misli v obliki knjige z naslovom »AMIOTROFIČNA LATERARNA SKLEROZA – ALS«, s katero je želel, da bo morda v slovenskem prostoru pripomogla k spremembi miselnosti odločevalcev pri financiranju medicinskih raziskav v boju proti tej kruti bolezni. Hkrati pa nas je z vsebino knjige še enkrat spomnil na njegovo znano nepopustljivost do predaje, kar bi morala biti v bistvu tudi vsa veličina pojmovanja veteranstva.

Spoštovani!

Milan je svoje življenje, kot človek, nedvomno živel polno. Čeprav večini ljudi smrt pomeni fizični konec, pa lahko rečemo, da so srečni tisti, ki umirajo s prepričanjem, da zaslužijo solze tistih, ki ostanejo.

Poklicni kolega, vojni sotovariš in prijatelj Milan, prišel je čas slovesa! Od tebe se poslavljam v imenu PVD SEVER – Gorenjska, Krajevne organizacije borcev za vrednote NOB Kokrica ter v svojem imenu. Hvala ti za vse, kar si storil dobrega! Naše in svoje globoko sožalje pa izrekam tvoji mami Mariji, ženi Snežni, hčerki Moniki in sinu Maticu ter vnukom Marcelu, Oskarju in Jakobu kot tudi vsem ostalim sorodnikom.

Kdor živi v spominu drugih, ni mrtev, je samo oddaljen. Mrtev je tisti, ki ga pozabijo. Zato Milan.....boš za vedno ostal v naših mislih in spominu! Naj ti bo lahka slovenska zemlja, kateri si poklonil najlepša leta svojega življenja. Počivaj v miru!